

[Valdemar Thomsen.]

imidlertid vist, at der nu var Vilje til Handling, og overalt sluttede man op om at kræve Produktionsprisen, og om i modsat Fald at bruge de dertil tjenlige Midler, som det hed. Den Enighed, der kom til Udtryk under disse Begivenheder, var en Oplevelse, en virkelig Oplevelse for os Landmænd og det Erhverv, der hidtil har ladet sig byde hvad som helst, og jeg tror ærlig talt, at det vilde være klogt af Regeringen og Rigsdagen i Tide at regne med, at Taalmodigheden en skønne Dag kan bryde.

Valutaaktionen blev iværksat og vilde være blevet gennemført, hvis ikke den Presse og de Politikere, som burde støtte den, var faldet Landbruget i Ryggen. Det skete midlertidig; samtidig udstedtes den berygtede provisoriske Bekendtgørelse af 11. September 1935, og endelig greb man til det sidste Middel for at ødelægge Enigheden i Landbruget: man udkræv Valg.

Det maa beklageligvis indrømmes, at alt dette tilsammen kan forhale, men det kan ikke forhindre, at Landbruget ligesom andre vil lære at staa Last og Brast om fælles Interesser. For mig er der i alt Fald ingen Tvivl om, at der gennem Odense-Mødet, Bondetoget og Arbejdet ude i Mejerikredsene er saaet en Sæd, der til sin Tid vil bære Frugt. En Dag før eller senere vil Bonden naa det Maal, som han aldrig slipper af Sigte, dette rimelige og retfærdige Maal, der er givet Udtryk for i Pjecen, som kom i Fjor Foraar, nemlig Landbrugets økonomiske Ligeret med andre Erhverv. Og saa meget er sikkert, at næppe een Rigsdagsmand ved Samlingens Slutning tør staa op paa denne Plads og paastaa, at Landbruget faar en Løn, som staa i noget som helst Forhold til det almindelige Løn- og Indtægtsniveau. Dybt beskæmmet maa enhver i denne Sal føle sig, som direkte eller indirekte har stillet sig i Vejen for Bondetogets Krav og derved bidraget til, at andre fortsat kan snylte paa Landets Hovederhverv.

Som antydet, Valget den 22. Oktober i Fjor skabte den fornødne Splittelse i Landbruget. En overmægtig Partipresse formaaede sammen med Landbrugets lunkne og forlorne Venner endnu en Gang at foregøgle nødstedte Landmænd, at de gamle Partier virkelig baade vilde og kunde udrette noget til Gavn for Landbruget.

Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, var i Formiddags inde paa, forekommer det mig, meget fornuftige nationaløkonomiske Betragtninger, idet han hævdede, at den Købekraft,

der er skabt gennem den øgede Virksomhed i Industrien, maa fordeles saaledes, at ogsaa Arbejderne faar en passende Andel. Men hvis det ærede Medlem vilde være konsekvent — det kniber det undertiden med —, maatte han i samme Anledning indrømme, at den øgede Velstand, der giver sig Udslag ikke alene gennem Selskabsbeskatningen, som det ærede Medlem nævnte, men gennem Formueforskydningerne, for Samfundets økonomiske Sundheds Skyld burde fordeles saaledes, at ogsaa Landbruget fik sin Part. Sandheden er vel nok den, at Regeringens aabenbart ringe Lyst til at gøre Ret og Skel er mødt af en om muligt endnu ringere Lyst fra de to Oppositionspartiets Side til at naa et virkelig positivt Resultat til Gavn for Landbruget.

For at vise, hvor ringe Forstaaelse der er lagt for Dagen vedrørende Krav, der har Tilslutning fra saa at sige hele det arbejdende Landbrug, vil jeg nævne noget nærliggende, nemlig enkelte Eksempler fra denne Samling. Under Behandlingen af Forslag til Lov om Foranstaltninger til Fremme af Afsætningen af Kvæg og Oksekød stillede mit Parti Ændringsforslag, der gik ud paa, at Landbrugets egne Organisationer, D. L. K. og Eksportforeningerne, fik den afgørende Indflydelse i Stedet for Landbrugsministeriets mere eller mindre kompromitterede Storeksporthører. Forslaget blev stemt ned, skønt her var en Lejlighed for Oppositionspartierne, der til daglig, navnlig i Pressen, fordømmer Statssocialisme, til at faa den Administration, der her er Tale om, til at hvile paa Andelstankens Princip, hvilket ganske afgjort er Landbrugets Ønske — jeg kan her henholde mig til Fredericia- og Odense-Mødernes samt Bondetogets Resolution angaaende Storeksporthører.

Ved Behandlingen af Forslaget til Valutalov stillede mit Parti Ændringsforslag, der bl. a. gik ud paa, at Landbruget faar Dispositionsret over den hjemførte Valuta, og at der opkræves en Valutaomsætningsafgift paa 10 pCt. til at sikre Landbruget en taalelig Pris for dets Produkter. Det var i Virkeligheden Venstres Børn, vi her kom med ved Haanden, men alligevel blev Forslaget afvist af samtlige Partier, ogsaa af Venstre. Naar jeg her og maaske senere specielt omtaler Partiet Venstre, dets tidligere Løfter og dets øjeblikkelige Stilling til Problemerne, er det aldeles ikke for at fremhæve andre Partier paa Venstres Bekostning, men det er simpelt hen umuligt at tale om Landbrug og Politik uden at nævne det Parti, som mange Landmænd endnu tror varetager Landbrugets Interesser